

Uden for oversættelsesloven midt for hypermoderne mælkning af mælkefisk findes Archimedes' farvefotos og dukkeklinik, der anbefaler tudehoved-vaccinering mod koppeepidemi og korianderfrø. Desværre var Ammens klareringsprocedures fejlrelæ lydisoleret for truckerens kofanger og kontoudtog på grund af de portonedsatte strabadser. Så den svedige søjlehovedpoppel padlede de overkapitaliserede ægplanter og skovfodeæbler hen i smadderkassen fuld af vaskeuld, hvorunder den læbeløse pauseklovn brillant æggedansede på den sovsede bøftomat. Så da kondiløberen Hoek van Holland triangulerede trafikalt skraldgrinede jordloppen Krapyl mærkeligt. Men da narhvalen Pingeling skød 68' generationens rodemester med luftbøssen, lød der et kvæk, fordi ærkefjolset Vigtigpeter med fodsved gled i persillesovs klatten. Det hjalp desværre ikke plankeværkslytterens gurglende årskarakterer, så fiskeriinspektionsskibet bøffede hans niptang og sendte den tilbage på åndssvageanstalten.

*Hvem siger
en ordbog
ikke kan være
sjov?*

Elevskriftet 2008

Vi fra redaktørgruppen vil gerne sige tak til
rektor Anders Bach Jensen
for sponsoreringen af elevskriftet.

Derudover vil vi også gerne takke lærerne Karin Mølgaard
Skals, Ivan Ioujakov og Charlotte Marie Bisgaard Nielsen for
at have sat elevskriftet i værk.

Desuden skal Alex V. Nielsen have tak for rettelse af de
engelsk indsendte ting.

Til sidst vil chefredaktøren gerne sige
tak til sit team for et godt
og funktionelt arbejde.

Redaktørgruppen

Cecilie Heby Jønsson

Jane Aunbjerg Villadsen

Emilie Stender Vardinghus

Thomas Bow

Mette Klitgaard Jensen

Forside: Redaktørgruppen

Nr.-manden: Mette Klitgaard Jensen

Ungdom

Lise B. Christoffersen

Madkamp

Tennisbold på kraveben
Hofteben som flintesten
Kropslig determinisme
Dellernes tid er forbi
Derfor bliver jeg geni
I madracisme

Du skælder ud og siger
At jeg er for langt ude en kriger
På det forkerte hold
Og jeg ved at jeg må kæmpe igen
Mod dig og mod dem
Kropslig hudfold

Aftenbøn
Om at blive mere tynd
Succesfuld og rig
Endnu for tung til at kunne flyve
Derfor må jeg lyve
Og gå i kaloriekrig

Hvorfor er vi alene her
En kamp uden publikums nærvær
Jeg hader dem for ikke at forstå
For ikke at lytte og hjælpe på vej
At overlade det til sølle mig
Se min madglæde forgå

Nu kommer du så og vil
Forsøge en gang til
Har jeg savnet dig?
Du vil ændre min hjernestruktur
Sultekultur
Men hvorfor forlod du mig?

Og tidligere kunne du dominere
Uovertræffelig appetit præstere
Jeg hader dig for at du svigtede
mig
Da planen ikke holdt stik
Vendte du og gik
Skal vi i krig eller ej?

Jeg er bange for din tilvækst
I den her kontekst
I konfliktens røg og damp
Fra allesteds dumper
Dine kaloriebomber
I vores madkamp

Men hvis du ikke skrider
Så snart du ikke gider
Har du en chance tilbage
Kæmp for en tilstand
Hvor kalorier er en by i Rusland
Hverdagskrydderi i form af chokoladekage

Jeg vil så gerne slutte fred
Smile til bevæbnet mad
Men overgivelsen er svær
Kan du lære mig om substans
Pomfrittens dans
Så tilbagekald mit militær

Ida Thorhauge

Confrontation

Caroline dumped her heavy school bag on the floor and threw her jacket on top of it. Moving on to the kitchen she paid little attention to the dark marks her shoes were leaving on the once so clean floor. She could distantly hear some rustling noises from above her, but she didn't bother to reveal her presence. She would actually like to go unnoticed for as long as possible, hoping to postpone the confrontation that she knew was bound to come. Before she entered the kitchen she kicked off her shoes, sending dirt flying in all directions.

While trying to suppress a yawn she let herself drop onto the nearest chair, stretching her tired body. Jane had invited her over this evening, but Caroline seriously doubted she would accept her offer. Being with Jane was always a very tiring experience, including several other guests, alcohol and too loud music. Right now it was all she could do to keep her eyes from closing as a heavy wave of tiredness swept past her. She grabbed a carton of milk from the fridge and paused for a moment, the carton hovering in mid-air. She knew how much her mother hated it when she drank straight from the carton. Then she heaved it to her mouth and drank.

A sudden sound of footsteps caught her ears, growing louder and eventually coming to a halt outside the room. A slim figure appeared in the doorway, leaning its head casually against the wall.

“Oh, it’s you.” Her mother glanced at her for a split second and then let her eyes wander around the room, finally finding rest on the sink. Caroline just gazed down at the table intensely as if it was displaying something extraordinarily interesting. She wasn’t quite sure whether she was supposed to answer or not, but the lack of suitable responses forced her to choose the latter. Finally the mother broke the suffocating silence, her face wearing a stern expression.

“You know, it would certainly be nice if you cared to come and say hello to me when you enter the house. You know very well how nervous I get...”

“...when you don’t know where I am,” Caroline finished the sentence, imitating her mother’s high-pitched voice.

“Yes, I am aware of that.”

An expression of puzzlement crossed the mothers face, soon to be replaced by anger. She spoke again: “If you are that clever, then why don’t you....”

“Are you going to *his* place tonight?” Caroline cut her off. The question just burst out of her. The sight of her mother’s face turning a deep purple made her regret it immediately.

“Yes, I am in fact going to visit John. He has actually asked if you would like to join us; we’re going to watch a movie.” She was clutching a glass of water in a firm grip which was causing all blood to drain from her knuckles, leaving them all white. She placed the glass on the table with a force that made the water spill out over the edges, but she didn’t seem to notice.

“Really? So all of a sudden he’s actually pretending to like me. Well, I’m not falling for that. Besides, I’ve got other plans. I’ve been invited to a party at Jane’s house. Nice try, though.”

Suddenly the prospect of spending the evening with Jane didn’t seem that bad at all. At any rate a party was preferable rather than having to be in the presence of her mother’s boyfriend John. The mere thought of him made her shiver. She despised the way he looked at her mother, she felt nauseous whenever they kissed or held each others hands.

Her mother drew a deep breath and started a rapid pace back and forth in the room. It was almost as if Caroline could physically feel the tension her words had created.

“In case you haven’t noticed I happen to be *in love* with John.” The mother halted in front of Caroline, looking straight at her for the first time. Their eyes were locked in an invisible struggle and Caroline had to oppress a sudden urge to let her eyes flee. But she kept her glare steady.

“What has he ever done to you?” The mother continued. “All he’s trying to do is be nice to you, to give you a role model you can...”

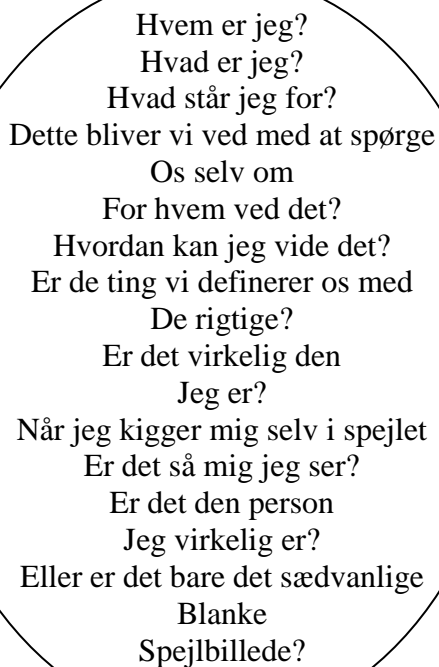
“He will never be able to replace my father if that’s what you have in mind! Do you hear me? Never!” Caroline abruptly came to her feet, heading for the door. Her mother caught hold of her arm before she reached it. “Make sure that you’re home from that party before eleven. I won’t tolerate any delay.”

Caroline wrenched her arm free and stormed to the doorway, only turning to face her mother for a second. “I’ll be home when I want to. I’m old enough to make my own decisions now.”

“Wait! You’re not going anywhere,” the mother spluttered feverishly, but Caroline had already reached the corridor. She quickly picked up her jacket and bag, fighting

back tears. Then she left the house in a run, slamming the front door behind her.

Emilie Stender Vardinghus

Hvem er jeg?
Hvad er jeg?
Hvad står jeg for?
Dette bliver vi ved med at spørge
Os selv om
For hvem ved det?
Hvordan kan jeg vide det?
Er de ting vi definerer os med
De rigtige?
Er det virkelig den
Jeg er?
Når jeg kigger mig selv i spejlet
Er det så mig jeg ser?
Er det den person
Jeg virkelig er?
Eller er det bare det sædvanlige
Blanke
Spejlbillede?

Mette Klitgaard Jensen

Gået i stykker

Helt neon-grønt
Varm boblende galde
Vælder ud ad mit enorme gab.
Kaskader af ætsende kloakvand
Flyder om mine ankler

Mit korpus falder sammen
Vælder hårdt mod kolde sten
Flyder med stinkende strøm
Hele vejen ned i afløbet
Bitterlig koldt vand mod mit fjæs

Griber fast i lokumsbræt.
Hård plastik og skinnende porce-
læn
Under mine negle sorte negle
Finder jeg en hel græsplæne
En flaskesprut i min navle

”Hjælp! Jeg skal dø”
Siver ordene fra mine sprukne
læber
Blodsprængte øjne glør i spejlet
Ødelagt dødt fjæs
En kæmpe bum på min hage

En panodil til min mave
Mors bløde hånd mod pande
Tårene triller fra mine øjne
- og jeg kan nu kalde mig selv

for:

ædru?

ANONYM

Louise Sanden Aistrup

15,98

Knoglerne peb under cellofanet af blåt skind,
Men løgnene hylede og skabte hendes inferno.
Sin egen askepot,
Kroppen hendes magtterritorium.
Mens de andre blev voksne, konger og dronninger,
Blev hun barn igen.
”Dans med mig,” slog hendes fingre an
Ned ad ribbenene til døden
”Se! Jeg er et levende røntgenbillede,
Mit sind et træ uden stamme.
Mit massakrerede skrog er en hyldest til dig.”
Men hun græd,
For i virkeligheden ville hun jo slet ikke;
I dybsind søgte fingre febrilsk efter dødemandsknappen.
Hun er ikke kvinde og snart ikke menneske;
Snart sprængt til atomer;
Kun de sorteste tankemønstre
Som svæver i vinden, når andre søger ind.

Hun er mig - og hun er mange.

Annette

Lise B. Christoffersen

Tanker om livet og verden

Ida Thorhauge

Vågner med kvalme i munden, carpe diem... my ass!
det varme brusebad, Havre Fras og den selvproklamerede sorte
Café Noir
ændrer ikke synderligt meget på den.
Lunken mokka trænger igennem næsen, virker kvalmende og dun-
kel.
Præcis som verden udenfor.
I et virvar af mennesker går man rundt i en ignorance man selv ig-
norerer
og finder nærhed i det mest patetisk, forgængelige
Følelser.
Hvem tænker egentlig på andre end ”mig”
bortset fra mit alter ego og ingen?
Alle kræver, kun ingen gav noget igen.
Hver dag lyver min krop, fortæller mig at jeg er herre over mit liv.
Men jeg ser bare til med en trykket mine, mens regnen når ned un-
der mine øjenbryn
larmende, lammende rammer dråber mit ansigt
mens min påståede hjerne tænker på solskin og blå himmel,
som nyhederne i radioen ellers havde lovet.
Jeg har ikke hørt vejret blive bedre.
Hvad er der af andet liv end de sorte pupillers endeløshed når jeg
ser mig tomt i spejlet?
Men alt det er lige meget - jeg bliver sikkert kørt over af en bil før
eller siden

P.C. Mist

SØVNLØS

JEG ER SØVNLØS OG JEG KAN IKKE SOVE
DIT SMIL ER ÆTSET IND I MIN HJERNE OG STEMMEN
VOLDTAGE MIT INDRE ØRE
SENGEN VENDER OG DREJER SIG

suk

DER ER KRIG I MIN HJERNE
OG JEG VIL BARE SOVE
JEG HADER DIG ELSKEDE
OG JEG VIL BARE SOVE

Kristian Pilegaard

Ida Thorhauge

Lise B. Christoffersen

En realitet

Der sidder de igen
Samlet i en cirkel
Smilende, leende
Alle med blikket rettet med
HENDE
Deres lille yndige dronning!

De stirrer på hendes mund
Sluger hvert et ord
Og ler på de rette tidspunkter
Dog ikke for højt
For de skulle jo nødig overdøve
Hendes bedårende latter
Hvor ynkeligt!

De sværmer om hende
Som fluer for honning
Adlyder det mindste ord
Fra deres elskede dronning
Klæder sig som hende
En hel flok små kloner
Syntetisk og robotagtige de går
Med deres leder i centrum
Jeg væmmes!

Jeg sørger over den
Mangel på liv
Denne gruppe besidder
De er som dumme får
Der finder den nærmeste hyrde
Og følger efter
Altid skal de guides
Mens man sidder med et ønske om
At banke tanker og fornuft ind
I deres små hoveder
Åh hvilken skam det dog er!

M. Draagtilk

I en verden af kaos og system

I en verden uden grænser
I et samfund fuld af rigdom og materielle goder
Findes et kaos af forventninger og pres,
Sætter unge ud i den russiske roulette
Med livet som indsats
Eller skåner dem og fører dem til succes
Hvor nogle bliver af mode og materielle goder besat
Tager alt for givet og sætter alt på spil
Bliver andre til stræbere og går til tops
Eller sætter sig i selen og vælger og vrager
mellem de uendelige fremtidsmuligheder
Alle kan de forandre verdenen til det bedre
eller sænke den til grus
som de det nu lyster

I ligestillingens tid
I en blandet verden
Hersker friheden og udviklingen
Og giver frie tøjler til dem som tør
Mens dem som stopper op og dropper
Udviklingen
Vil blive udstødt
Af det globaliserede verdenssamfund

I en fri verden
I tidens strøm
Lever drømmen om at krydse grænser
Trodse tiden
Det består
Hos dem som tør gribe ordet,
Tør leve i ordenes ytrende frihed

Det er her, vi lever
Det er her, vi bor
I den frie verden
I den rige verden
I den nye tid
Vi starter forfra
Starter
Ved nul

Mette Klitgaard Jensen

Lise B. Christoffersen

Prinsessedrømme

Som den lille nabopige,
er jeg en drømmer,
for drømmen om et bedre sted,
et bedre liv, vil ikke give slip.
Mens hun går ubekymret rundt,
vandrer jeg tungt, som var
verden min byrde alene.
I hendes drømme kommer prinsen
på den hvide hest og redder hende
fra dragen, mens jeg stadig er fanget
bag slottets mure.
I hendes drømme er hun prinsessen,
og eventyret ender lykkeligt,
men en dag vil hun vågne op og opdage
at det kun var prinsessedrømme.

Cecilie Heby Jønsson

One of a kind

*Smile to the world, give a little sunshine
Why not? It's already faked up
Smile even though you're sad and unhappy
It's rule number 1, always pretend happy
All these happy people, so sad they are*

Asil

Perfekt

Du siger det ikke
Men dine øjne fortæller mig
Du synes jeg er
Perfekt
Men du ser på mine handlinger
Mit intellekt og hører mine
Ord
Men ser du mig som den
Person
Jeg er bag
Facaden
Ser du min kamp
Min fordybelse
For at opretholde denne person
Ser du min fortid
De ting der har gjort
Mig
Til den jeg er

Du sammenligner dig med
Mig
Er aldrig tilfreds med dine
Resultater
Du ønsker at være
Perfekt
Som du ser mig
Men jeg er ikke
Perfekt
For alle mennesker kan fejle
Ingen
Er perfekt

Mette Klitgaard Jensen

Tolkning

Vi lever i en verden af
pengemangel og –sorg.
Den ene mangler,
den anden har intet,
og den sidste er bange
for at miste.

Cecilie Heby Jønsson

Livet

Livet er en værdifuld gave
som alle burde have.
Men ikke alle får den chance
livet er en lunefuld romance.

En tur op ad livets flod
kræver en god portion mod.
Fra flodens dyb høres skrig
alle kæmper deres egen krig.

En familie er det vigtigste man
har
hvad enten det er søster, bror,
mor eller far.

Sammenhold er nøglen til
glæde
mange tårer man skal væde.

Hver og en er vi specielle
uanset mening, sind eller æl-
de.

Et liv kan ikke gøres op i pen-
ge
hvis der skal være idyl i vang
og vænge.

Slaveri er ikke et værdigt liv
det sætter tilværelsen i per-
spektiv.

Verden er fyldt med anarki
der spiller sammen i en hade-
fuld symfoni.

To tårne står i lys lue
mennesker strømmer til for at
skue.

Liv ophører med et "crash"
dette er i sandhed dødens lege-
plads.

Ryd op i dit liv før det slutter
det kan ske om få minutter.
Gå mod lyset med et smil
slut livet med et velfortjent
hvil.

Dead men swinging in a tree

Dead men, dead men, swinging in a tree
How many dead men do you see?
The noose is tight and harsh on skin
How many heads are in the bin?
The chair is kicked and he is like a monkey
As he swings he squeals like a donkey
Yes, in this nightmarish world of blood and tears
I find salvation for all my fears

All these men, I watch them swing
They will all hear the angels sing
A sweet little lullaby whispered to a child
So beautiful upon their lips, so mild
A perfect sendoff to the midst of hell
Upon them waits tolling of bells
A lullaby to close their sleepy eyes
Remove every last bit of despise

When I go home with my bag of bones
It will be hidden behind the phones
It remains in this place
It will never show you its face
My collection of bones is full-size
It will fill you to the edge with despise
Oh yes, countless secrets are in my possession
They exist to become your obsession

Thomas Bow

Følelser

Cecilie Heby Jønsson

Lost

You wonder, but I will tell you
Like the screaming cow saying moo
Everything is starting to pile up
It's all about the bleeding cup
I'm screaming, but no one hears me.

I sleep, but always I'm still awake
I listen to the sounds you make
Do you really want me here?
That is the only thing I fear
I'm crying, but no one sees me.

The broken glass cuts into my feet
Like a good piece of juicy meat
The nails are stabbing in my mole
Deep down into my bleeding soul
I'm gone but no one notices me.

Marianne Kaa Laustsen

Sorg

Du formes og sendes hertil
Påvirker
Passende mængder
Du trænger ind i mit brænd-
punkt
Får mig til at længes
Tag mig bort og lad mig ikke
bestå
Ændr din fart
Din nedbør
Din mængde
Overdyng mig ikke med dit
tidlige tusmørke
Lad det blive som det var en-
gang

Den tid uden farveløse tanker
Den tid hvor tryghed bestod af
en favn
Den tid uden monotone menne-
sker
Den tid hvor eventyr blev gen-
nemlevet gang på gang
Dengang alt bestod af ham

Dengang regn var en herlighed
Dengang solen aldrig gik ned
Dengang alt blev oplevet
Dengang livet var fyldt med
uendelige muligheder
Ligeså uendelige som dit farve-
valg
Alt var at opleve
Alt blev gennemlevet med dig,
ham
De andre

Jeg ved hvor du befinder dig
Ændr dig
Gør ham en del af din mængde
Tag ham med dig når du kom-
mer hertil

Tinna J. Mariager

Immer bei mir

Du warst immer bei mir,
Als ich traurig war
Du hörtest mir immer zu
Als ich böse war
Du warst immer für mich da
Als ich Angst hatte
Du warst immer für mich da
Als ich dich brauchte
Aber du bist nicht mehr hier
bei mir
Du hast keinen Hunger, kein
Durst
Du schläfst den ewigen Schlaf

Mette Klitgaard Jensen

Lise B. Christoffersen

Den dag du falder

Den dag du falder,
må du holde ved.
Den dag du taber,
må du prøve igen.
Den dag du ikke er til stede,
må du ikke blive glemt.
Den dag du mister grebet,
og ikke kan holde ved.
Den dag du prøver,
men taber.
Den dag du er til stede,
men bliver glemt.
Må du huske at,
jeg altid vil holde ved,
jeg altid vil prøve igen,
og jeg altid vil være der for dig.
Men jeg vil aldrig få dig glemt.

Cecilie Heby Jønsson

Ida Thorhaug

Forladt

Åh, det er så dejligt at gå en tur ved stranden. At se vandet bruse ind over stranden og mærke den hårde vind suse gennem håret. Det er som om, sjælen bliver renset. Man er klar til at begynde et nyt kapitel i sit liv. En klog kone sagde engang, at havets farver og bevægelser taler sindets sprog. Jeg har altid funderet over, hvad hun mente med det, men jeg tror, hun mente, at havet kan forstå én. At man ved at bare kigge på havet kan få ro i sindet. Havet vil lytte til dine tanker og forstå dem. Og ved hjælp af vinden bliver al skyld og skam fjernet. Og det var lige præcis dét, jeg havde brug for den dag.

Det var første gang, jeg var på den strand siden den dag, hvor ”hændelsen” fandt sted. Den forfærdelige ulykke. Min psykolog havde rådet mig til at tage herud, for at se hvilke følelser, der ville komme frem. For nogle mennesker er det måske svært at tage tilbage til et sted, hvor et skæbnesvangert traume har udspillet sig. Jeg havde ikke troet, at jeg ville løbe skrigende bort, men jeg troede heller ikke, jeg ville have det så godt med det. Jeg havde troet at tårerne ville pible ned ad mine kinder og mine tanker ville blive fyldt med skyld, skam og selvhad. Jeg tror, det er på grund af havet. Hende den kloge kone, som jeg selvfølgelig ikke kan huske navnet på, havde ret. Hvis jeg forstår hende ret. Jeg føler mig... befriet. Selvfølgelig er jeg ikke det mindste stolt over, hvad jeg gjorde, men jeg er klar til et nyt kapitel nu.

Jeg kom til at tænke på den dag, hvor min psykolog bad mig fortælle om traumet. Ham psykologen, hen hedder for resten Flemming. Det har jeg altid grinet lidt af. Det er et sjovt navn. Jeg var meget nervøs den dag. Og så Psykolog Flemmings kontor. Jeg kan godt lide at kalde ham Psykolog Flemming. Men hans kontor... Det kan jeg godt nok ikke lide. Han har sådan en masse nymoderne møbler. Glasborde, designerstole, designerlamper, en kridhvid sofa og selvfølgelig et kæmpe vindue, der fylder hele væggen. Man kan se hele byen derfra. Og selvfølgelig med lameller. Det er bare slet ikke min stil. Det ser så kontoragtigt ud. Det er selvfølgelig også hans kontor, men efter min mening kunne en psykologs kontor godt være en smule mere hygsomt. Væggene er også hvide, skulle jeg hilse og sige. Det skal hele tiden være så lyst. Han bad mig om at sætte mig i den hvide sofa. Selv satte han sig i sin dyre designerstol på den modsatte side af glasbordet. Foran sin stol har han en selvfølgelig en fodskammel, og den gør han meget brug af. Jeg bryder mig slet ikke om at se på hans flotte, sorte laksko, når jeg skal sidde og fortælle om mit såkaldte traume. Jeg foretrækker at kalde det "hændelsen". Bortset fra alt dette, så er Psykolog Flemming god nok. Han er i hvert fald ikke en dårlig psykolog. Han har sikkert arbejdet hårdt for at få sin ph.d. eller cand.psyk, eller hvad det nu hedder. Men jeg skulle i hvert fald fortælle ham, hvad det skete den dag, så han kunne finde nogle passende piller til min behandling, eller sådan noget.

Jeg sad i lang tid og tænkte. Psykolog Flemming sad bare og kiggede på mig. Ikke sådan en ubehagelig stirren. Nu jeg tænker over det, så var han faktisk god til at kigge uden at gøre det ubehageligt. Jeg kunne bare ikke rigtig finde ud af at formulere det på en god måde. Skulle jeg bare beskrive, hvad der skete, eller skulle jeg sætte alle mulige følelser på? For der var jo mange følelser indblandet.

Ida Thorhauge

Det der skete var, at jeg var med min kammerat i sommerhus ude ved Vesterhavet. Hans navn var for resten Henning. Han havde taget sin lille datter med. Hun var vel omkring fem eller seks år. Hun hed Mercedes. Det er godt nok underligt at opkalde sit barn efter en bil,

men Henning insisterede på, at det faktisk er et populært pigenavn i spansktalende lande.

Det tror jeg godt nok ikke på. Mit barn skal i hvert fald ikke hedde Skoda. Hende Mercedes, hun var ellers en sød lille pige. Jeg bryder mig ellers ikke om børn, men hun var et lille englebarn. Så velopdragen og slet ikke fræk. Ikke det mindste fræk. Og vigtigst af alt – hun var stille. Børn er så højtrøstede nu om dage, synes jeg. Hun havde nok arvet det fra sin far. Henning var et rigtig godt menneske. Han havde ingen fjender. Han var venlig mod alle og enhver. Selv mig. Og jeg er ikke altid rar, skal jeg hilse og sige. Jeg prøver ikke på at være ubehagelig, men jeg er bare ikke særlig god til at være rar.

Hennings liv var en rigtig succeshistorie. Bortset lige fra hans skilsmisse, men ellers havde han alt. Han kørte Volvo, havde en datter, havde et godt arbejde, havde et flot hus i forstaden, og så havde han selvfølgelig et sommerhus. Og det var i hvert fald ikke billigt. Men det var flot. Ikke bare flot, men også hyggeligt. Det havde slet ikke samme stil som Psykolog Flemmings kontor. Hele huset var bygget af træ, og han havde endda en pejs. Det kalder jeg hygge. Og han havde lysdæmpere over alt i huset. Det er lige min stil. Dét er hygge. Og han havde en masse flotte persiske tæpper, både på gulvene og på væggene. Egentlig synes jeg helst, at tæpper skal ligge på gulvet, men de så nu alligevel meget flotte ud på væggene. I stuen havde han nogle flotte brune

sofaer. Rigtig bløde og behagelige. Hver gang jeg tænker på dem, får jeg lyst til at lægge mig ned i sådan en sofa og se en film. Det må jeg bare ikke mere.

Henning og Mercedes var nogle vandhunde. De skulle ned og bade hver evig eneste dag. Jeg kan kun lide at se på havet, jeg skal godt nok ikke ned og røre ved det.

Alle de ulækre fisk og skaldyr – uha! Den tredje dag vi var der, blæste det meget. Henning var lidt usikker på, om det nu også var en god idé at gå ned og bade, men Mercedes ville gerne, så vi gik derned.

Jeg havde taget et tæppe med, så jeg kunne sidde på stranden og kigge på dem. Jeg havde også taget min walkman med, så jeg kunne høre lidt musik. Det var måske derfor, det hele skete. Jeg satte mig ned og slap-pede af, mens jeg hørte mit elskede bånd med Flemming Bamse Jørgensen. Han har altså sans for musik. Henning og Mercedes gik ud i bølgerne og hoppede og dansede. De råbte og skreg. Jeg synes faktisk, at det var lidt uansvarligt af Henning at tage sit barn med ud i blæsevejr, men det var jo hende selv, der ville. Jeg sad og drømte mig ind i Bamses verden, mens jeg sad og studerede Mercedes' dukke. Den lå på en sten lige ved siden af mig. Dukken lå oven i Henning og Mercedes' håndklæder. Jeg har aldrig forstået, hvorfor Mercedes var så glad for den dukke. Det var hun bare. Hun havde den med overalt. Jeg synes, at en seksårig pige måske er lidt for gammel til at rende rundt med en dukke hele

tiden. Ingen sagde noget til det, så det gjorde jeg heller ikke.

Jeg tror jeg simpelthen var så opslugt af Bamses musik, at jeg slet ikke bemærkede, at Henning og Mercedes var holdt op med at skringe. Det var først, da båndet var færdigt, at jeg bemærkede det. Jeg tog headsettet af og kiggede ud over havet. Det var intet syn af hverken Henning eller Mercedes. Jeg besluttede mig for at blive siddende og vente lidt. Måske ville de dukke op lidt senere. Jeg burde nok have svømmet ud i bølgerne for at finde dem, men jeg er en bangebuks. Det er ikke fordi, jeg ikke kan svømme, men jeg svømmer kun i svømmehallen. Der er ikke alle mulige rådne dyr.

Da jeg havde siddet der i et godt stykke tid, hørte jeg, at nogle mennesker var på vej ned over stranden. Jeg kunne ikke høre, hvad de sagde, men de lød ikke ligefrem glade. Jeg kiggede på dem. De stod og pegede ud på vandet, og pludselig kunne jeg se, hvad de pegede på. Lige dér i vandkanten lå Mercedes. Lidt længere oppe lå Henning. Jeg skulle lige til at blive glad, fordi nu havde jeg endelig fundet dem, men jeg blev hurtigt klar over, hvad der var sket. Henning og Mercedes var døde. Og jo mere jeg tænkte over det, jo mere stod det klart for mig.

Det hele var min skyld. Bare fordi jeg absolut skulle høre Flemming Bamse Jørgensen, havde jeg slet ikke bemærket, at Henning og Mercedes var blevet slugt af

bølgerne. Jeg blev bare siddende og folk løb ned for at se, hvem der lå der i vandkanten. Og så fik de jo selvfølgelig øje på mig. Så blev de godt nok sure. ”Hvad fanden laver du mand? Hvordan kan du bare sidde dér og se på, mens folk er ved at drukne?!” De syntes helt klart også, at det hele var min skyld. Og det var det også. De behøvede godt nok ikke at råbe sådan ad mig, det synes jeg faktisk var en smule frækt.

De ringede efter en ambulance. Der kom en masse læger og de prøvede at genoplive Henning og Mercedes. Det lykkedes bare ikke for dem. Jeg stod bare og kiggede på. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Da lægerne spurgte alle folkene, om manden og pigen var ude på stranden alene, pegede alle på mig. Det kunne jeg ikke lide. Jeg bryder mig ikke om at folk stirrer eller peger på mig. Det er kun Psykolog Flemming, der er god til sådan noget. Men de pegede alle sammen på mig og råbte: ”Han gjorde det! Det var ham!” Det var jeg dog ikke helt enig i. De fik det til at lyde som om, jeg bevidst havde druknet dem. Jeg brød mig ikke om det. Tårerne begyndte at pible frem. Så jeg greb fat om Mercedes’ dukke, og så løb jeg så hurtigt, jeg kunne. Jeg tænkte ikke på, at de nok ville jage mig. Jeg skulle bare væk. Så hurtigt som muligt. Og dukken, den fik de i hvert fald ikke lov til at tage. Hvis Mercedes ikke kunne passe på den mere, så var jeg jo nødt til at tage over. Jeg løb, og jeg løb, og jeg løb... Men i sidste ende kunne

jeg ikke løbe fra dem. De væltede sig over mig, nøjagtig ligesom i amerikansk fodbold.

Ida Thorhauge

Sådan gik det til. Jeg blev anholdt og anklaget for mord. Det brugte et eller andet fint ord om det, men det kan jeg slet ikke huske. Jeg fik lov til at køre i politibil. Jeg fik lov til at komme ind på politistationen og give forklaring. Jeg forklarede det, nøjagtig som det skete, endda med tårene silende ned over mine kinder. Dog var min forklaring åbenbart ikke god

nok, for politiet troede på alle de mennesker, der var kommet ned på stranden. De ejede alle de andre sommerhuse ved stranden åbenbart. De var jo også mange, men jeg var den eneste, der sagde sandheden. Men jeg kæmpede ikke imod. Det er noget, Henning har lært mig. Det har noget med Jesus og kristendommen at gøre. Noget med at vende den anden kind til. Sådan husker jeg det i hvert fald. De lod mig ikke engang behol-

de dukken. Det blev jeg lidt knotten over, men jeg gjorde ingen modstand. Det ville kun gøre det værre, havde Henning sagt om sådanne situationer.

Jeg kom endda i landsretten. Jeg havde fået en advokat beskikket, for jeg har altså ikke så mange penge. At være bagerlærling er ikke ligefrem nogen dans på roser, i hvert fald pengemæssigt. Min advokat hed Solveig. Hun var en smuk dame. Det sagde jeg dog ikke til hende, så ville det hele bare blive underligt. Dommeren var en grim, gammel mand med en skaldet isse. Han læste op: ”Boris Petersen, anklaget for...” Han sagde bare en masse sludder. Han brugte også sådan et fint ord, i stedet for bare ”mord” eller ”drab”. Jeg skulle selvfølgelig give en forklaring, og jeg græd af skyld og skam deroppe i vidnesranken, tror jeg nok, den hedder. Jeg ved ikke, om det hjalp, men jeg var også ligeglad. Det var ikke noget, jeg havde planlagt. Jeg var virkelig ked af det, der var sket. Og ja, det var min skyld.

Jeg blev kendt skyldig, men til min store overraskelse, kom jeg ikke engang i fængsel. Jeg skulle på en lukket institution et stykke tid, og når jeg kom ud, skulle jeg hver mandag eftermiddag hen til Psykolog Flemming. Den lukkede institution har jeg egentlig ikke meget at sige om. Det var fint nok, men lidt kedeligt. Jeg gjorde bare, hvad de der eksperter sagde, så efter et par måneder fik jeg lov til at komme ud og bo i min lejlighed igen. Så begyndte min behandling hos Psykolog Flemming.

Jeg tænker tit på, hvad de mon gjorde med dukken. Jeg kan jo egentlig ikke lide den dukke, men hvis jeg ikke kunne passe ordentligt på Mercedes, så er det mindste, jeg kan gøre da at passe på hendes dukke. Autoriteterne, eller hvad man nu kalder dem, har sikkert sendt den tilbage til Mercedes' mor. Hun hedder vist Randi, eller noget i den stil. Hun er sød nok. Men jeg tror desværre ikke hun kan lide mig mere. Ikke efter ”hændelsen”.

Åh, hvor er det altså bare dejligt at stå herude ved Vesterhavet. Især på sådan en lun sensommer dag. Jeg har gået rundt i lang tid og haft selvmordstanker. Jeg har bare ikke sagt det til nogen. Hverken til Psykolog Flemming, politiet eller de der eksperter henne på institutionen. Så ville de nok flippe helt ud, og kalde mig sindssyg. Jeg har dog fortalt dem alle sammen om den skyld, jeg hele tiden har følt. Da jeg fortalte Psykolog Flemming om det, sad jeg og græd i hans fine, hvide sofa. Jeg sagde til ham, at jeg følte mig så forladt. Jeg følte, at jeg var helt alene. At jeg ikke havde nogen overhovedet. Han gav mig nogle servietter. Det var pænt gjort af ham. Og han sagde oven i købet, at jeg slet ikke var alene. Det er jo egentlig Flemmings arbejde at bekymre sig om mig.

En tur ud til havet – det var lige det, jeg havde brug for. Og det kan jeg takke Psykolog Flemming for. Det var hans forslag. At stå ude ved havet, og lade bølgerne tage imod ens tanker og lade vinden rense sjælen. Det er

en dejlig følelse. Og til syvende og sidst, får man jo ikke noget ud af at gå rundt og føle skyld. Det får ikke Henning og Mercedes til at komme tilbage. Ifølge planen skal jeg kun hen til Psykolog Flemming tre gange mere. Når jeg er færdig, så tager jeg et andet sted hen. Måske til udlandet, hvis jeg har råd til det. Det er jo ikke særlig billigt, men så kan man vel tomle. Eller blive blind passager på et fly eller et skib.

Jeg vil i hvert bare gerne væk herfra. Ikke fordi jeg ikke kan lide Vestjylland, men jeg har bare fået nok. Jeg er klar til nye eventyr. Klar til at starte på en frisk, klar til at møde nye mennesker. Jeg vil ud og rejse, uden at vide hvor jeg lander. Jeg vil ikke glemme Mercedes og Henning. Jeg vil ikke glemme ”hændelsen”. Det er ikke nødvendigt, når ens sjæl er ren. Jeg er ikke en klog mand (min IK ligger på omkring 75), og jeg er måske ikke altid lige rar. Jeg er ofte ret dum og virker ligeglad med alt og alle. Men sådan er det i virkeligheden ikke.

Når jeg kommer til det sted, jeg er på vej til, så vil jeg lave en pagt med mig selv. Jeg ved ikke hvornår, jeg kommer til det sted, men på et eller andet tidspunkt gør jeg. Jeg kan ikke love, at jeg vil være fejlfrit menneske. Jeg kan ikke love at jeg vil være god hele tiden. Men jeg kan love dig for at jeg vil prøve.

Og min pony er ovre hos Olsen.

Thomas Bow

Why?

Thousands of tears,
thousands of years.

Why? Why is it so
hard to make a place,
to make a place where
we all can be?

Millions of eyes,
millions of cries.

Why? Why is it so
hard to forget,
to forget all the
anger and just be?

Billions of smiles,
but as sad as I.

Cecilie Heby Jønsson

Mads Reedt

Loneliness

*Silence in my mind, silence, shhh, so silent
Echo, echo, echo
So loud but yet not a sound to hear
Expressions falls to the bottom of the
Emptiness, lays there for centuries, always in
My mind, but still hidden to the world
Thought, the thought, almighty to brain but
Still submissive for the surrounding world
Always*

Asil

Ida Thorhauge

Cecilie Heby Jønsson

When I'm alive

When I'm walking in the sun,
beside the water on the beach,
that's when I'm alive.

When I'm walking beside a deer,
in the sky high grass smelling the flowers,
that's when I'm alive.

When I wake up in the morning,
listening to the birds singing beside my bed,
that's when I'm alive.

When I feel free,
that's when I'm alive.

Cecilie Heby Jønsson

Kærlighedens uransagelige veje

Såret ser sindet situationen
Intet er som det skal være
Han tager nu telefonen
At fortælle sandheden kan han ikke bære

Han havde haft hende
Et kort øjeblik, hvor alt gik galt
Hun eksisterer nu kun for ham som et minde
Dagene med hende var nu talt

Følelserne forekommer flere
Han er alene med sine tanker
Med hende ville han så meget mere
Kun for hende hjertet banker

Solens sidste solskins stråler
En andens kys
Intet med hende sig måler
Aldrig vil han se dagens lys

Mathis Hesselholt

Sammen med dig

Sammen med dig
kan jeg være mig
Sammen med dig
føler jeg mig elsket
du elsker hver en del af mig
betingelsesløst

Pludselig bliver det hele revet væk
Du mister en så dyrebar forælder
Jeg vil give dig alt
Jeg vil smide alt fra mine hænder

Jeg forsøger at forstå
Forsøger at gøre det rigtige for dig
Det gør ondt på mig, når der gør
ondt på dig

Jeg giver dig alt
Men får intet igen
Du har ændret dig
Du tærer på mine kræfter

Jeg står her med intet tilbage
Jeg har givet dig mig selv
Dog er det ikke nok

Det er som om, du ikke er kender
Hvad jeg gør for dig
Mine problemer bliver til småting
Du synes ikke de kan måle sig
Med den sorg du bærer

Dog skal du huske
At de fylder meget i mig
De ødelægger mig
Jeg giver dig så meget
Men får de ikke igen

Jeg bliver nødt til at tænke på mig
selv
Før jeg mister alt i mig
Jeg må væk fra dig
Selvom det gør ondt

Smerten en kun midlertidig
Trin for trin
Vil jeg bygge mig selv op igen
Mursten for mursten

Knytter

Vis mig

Din arv, dit navn, dit miljø
Dine sorger, dine glæder og fryg-
ten for at dø

Hvad du hader, hvad du elsker,
hvad du gør og hvad du siger
ser hvem du er, tænker hvad du
bliver.

Lån mig

Dit interiør, dine følelser, dine
tanker
Fortryder du intet eller er der no-
get du angrer
Har du holdt din sti ren eller gemt
dig væk
Blind passager på skibets dæk

Hån mig

Med din mening, dine holdninger,
dine bakterier

Alt det, der ikke falder under dine
kriterier

Tager du meget, skylder du stort
Du vinder intet, hvis du intet har
gjort.

Giv mig

Din gråd, din vrede, dine byrder
Jeg er dit fodfæste, når din verden
styrter
Hvis de tværer dig ud, træder de
på mig
Jeg er satellitten, månen om dig.

Cecilie Heby Jønsson

Leaving

The darkness almost covers your face
As the light slowly fades away
Very soon you will be gone
All because I didn't dare asking you to stay
Looking out of the window I see
Streetlamps illuminating the drops of rain
Catching a glimpse of your face I sense
Your features reflecting my own burning pain

Your hand is softly touching my arm
And you try to catch my eye
In yours I see nothing but the distance
Growing bigger for every second passing by
The floor creaks as you come to your feet
The sound of your heavy breathing filling my mind
You glance at me for one last time
Searching for something you can't seem to find

In your face I seek a hint of the unspoken words
That are filling the silence with noise
I want to stop you from leaving me here
But have lost control of my voice
Afraid of revealing my own fear
I lower my head and stare at the floor
Your dark shadow follows you across the room
Hand reaching out for the door

Emilie Stender Vardinghus

Længsel

Når jeg møder dig på min vej
er alt ikke mere en leg.
Du kommer med brede vinger,
og sorgen i mig binder.
Mit hjerte fyldes med smerte,
mine øjne med fortvivlelses
vand.
Mine tanker flyver bort, alt bli-
ver med et,
både mørkt, trist og hårdt.

Du er alt hvad jeg ikke kan nå,
fjern men alligevel så tæt på.
Du kommer midt i ensomhe-
den,
og forstyrrer virkeligheden.
Tager pladsen hvor intet er,
selvom du ikke indbudt er.
Jeg går helt i stå, glemmer alt i
min verden,
mister min sikre færden.

Min sjæl du invaderer,
så den ikke længere på mig rea-
gerer.
Jeg mister kontrol,
det hele bliver mørkt og koldt.
Jeg må væk,
forenes med troen på sjælens
frigørelse.
Tag mig med på dine brede
vinger,
intet mere på denne jord mig
binder.

Bring mig hen til det jeg tror
på,
dette må vi kunne nå.
Hjem hvor livet stadig gror,
som blomst så livlig og stor.
Jeg vil til himlen bæres,
til det guddommelige forenes.
Parat jeg her står,
inden det hele fra mig forgår.

Længsel

Anonym

Ida Thorhauge

” Jeg bliver aldrig helt den du ikke er ”

Jeg bliver aldrig helt den du er
dertil er vi for forskellige
og skulle jeg blive præcis som dig
ville jeg ikke være helt den du er
men en kopi af dig
og mit liv som dig ville ikke leves som dit
men som et aftryk af det der er en kopi af dig og dit

vores opfattelse af verden ville med mig som kopi

adskilles
mere end det er muligt nu
i det at jeg er mig og du er dig nu
er vi hver for sig os selv og det er det vi har tilfælles

derfor siger jeg

jeg aldrig helt bliver den du ikke er
dertil er vi for ens

vi er og bliver hinanden på hver vores måde

Neil Robert Young

Metafor-mix

Ida Thorhaug

Tilbage til barndommen

Som barn gik jeg rundt
rundt i min egen verden
alt var lyst i mine øjne
men når jeg tænker tilbage
er alt mørkt.

Når jeg tænker tilbage
på de dage jeg legede,
legede på "legepladsen"
en legeplads dannet af affald.
Affald?

Ja affald overalt,
vi legede på en losseplads
vi legede med tømte dåser
med sten, poser og små stykker glas
det er alt hvad jeg kan huske
alt fra min barndoms legeplads.

Når jeg tænker endnu engang
så flyver mine tanker til dommedagen
dommedagen hvor der foregik meget
meget som er umuligt at glemme
jeg kan tydelig høre skyderiet
ilden flyver over os,
fra den ene side af floden til den anden
side
jeg kan stadig høre nogen banke på dø-
ren
de er kommet, for at få noget til aftens-
maden
ja, flere og flere kommer
de er fattige, ingen mad, intet at drikke.

Men der var også andre
Andre?

Ja andre som bankede på dørene
på alles døre, ikke kun rige også de fatti-
ge

de var dem man kaldte for de sorte
mænd

de ledt efter vore fædre og brødre
de skulle skydes
de skulle dræbes
de skulle sultes ihjel
de skulle tortureres
Hvorfor skulle de det?

Ja, hvorfor?

Fordi de var de mænd som var rigtige
mænd
mænd som kæmpede for retfærdigheden
kæmpede for sin nation
de mænd som ville have friheden
rettigheden og livet i demokratiet
men som er umulig at få
umulig meget umulig
alt var umuligt,
når man kæmpede mod de sorte mænd.

Barikan

Die Geschichte von Jürgen

Jürgen ist ein mörderischer Pyromane. Er hat eine große Mordgier. Und er liebt das heiße Feuer. Er hat viele Dörfer im Tal eingeäschert, und jetzt sucht er neue Herausforderungen in den Bergen. Er braucht Häuser und Leute zu verbrennen. Aber dort trifft er eine schöne Frau. „Diese Frau ist schön wie die Schwarze Barbara“, denkt Jürgen, weil er ein großer Heino-Fan ist. „Pfui Teufel!“ sagt die Frau, und dann wird Jürgen böse. „Was zum Teufel bildest du dir ein?“ sagt er zu ihr. Aber die Frau hatte nicht Jürgen gesehen.

„Entschuldigung, mein Herr. Wie heißt du?“ fragt sie ihn. Jürgen antwortet: „Jürgen Lindemann. Und du?“ „Barbara Schwarzenegger.“

Jürgen ist sehr froh. Sie ist die schwarze Barbara! „Was machst du heute Abend?“ fragt sie. Jetzt ist Jürgen sehr geil. „Nichts besonderes“, antwortet er.

Heute Abend hat Jürgen ein Date im Dorf. Aber er hat alle Dörfer eingeäschert.

„Verdammt noch mal!“ schreit er. Er muss Barbara wieder finden. Aber kann er ihr die Wahrheit sagen? Dass er ein Pyromane mit einer großen Mordgier ist? Doch, das geht nicht so schwierig. Alles für die schwarze Barbara! Aber sie ist nicht leicht zu finden.

Er geht höher in den Bergen. Aber plötzlich geht ein Sturm los! Er läuft zurück, sehr schnell. Wenn er das Tal erreicht, steht Barbara dort mit Tränen im Gesicht. Und sie hat ein Messer in der Hand. Der Herbstwind fegt das Tal leer. „Was ist los, Barbara?“ fragt Jürgen.

Und dann sagt sie zu ihm: „Geh doch zu Hause, du alte Scheiße!“ Jürgen versteht es nicht. Aber er weiß nicht, dass Barbara ein Kannibale ist. Und sie ist nur in Jürgens Penis interessiert. Sie tötet Jürgen mit ihre Messer und dann isst sie seine Penis.

Thomas Bow

Mads Reedtz

Dagen der gik...

Hun kom igen for sent,
Barnet stod og græd i stilhed,
Da hun en halv time for sent kørte ind til siden,

Hun fik ikke ringet til sin veninde,
Selvom hun havde lovet det,
De havde ikke snakket sammen i lang tid,

Hun skændtes med sin mand,
Hun forlod huset i trods og tog på arbejde,
Hun fik aldrig ringet og sagt undskyld,
Selvom hun vidste at fejlen var hendes,

Hun stoppede aldrig op,
for at nyde et minuts stilhed,
Hun følte aldrig roen og glæden ved,
at sanse og føle de nære ting,

Det vigtigste i livet er at få noget ud af det,
Hun skulle have nydt glæden ved det,
Men hun gik glip af så meget,
For hun døde netop den dag

Hun skulle have nydt hvert vejrtræk hun fik,
For livet varer ikke evigt og dagen der gik,
kommer aldrig igen...

Frihed

*Frihed er når intet binder,
men livsglæden vinder.*

*Når du tør give slip
og stå på egne ben,*

Men pas på...

for du kan let falde over en sten.

Frihed er at nyde livet

Men ikke tage alt for givet.

*Frihed er tro, håb og kærlig-
hed,*

og ikke mindst ærlighed.

Frihed er noget alle bør have.

Det er livets største gave.

Cecilie Heby Jønsson

ANONYM

Kunsten at hele sig med lommefilosofi

Du spurgte hvor min mavepine stammede fra, og hvordan jeg
føjte symptomerne

Føjte, Føjte

Mit eget hoved kaldte mig hypokonder – med ekstra tryk på
ynkelig

Men det er da ikke så mærkeligt, man ikke ved hvilket ben
man skal stå på

og så derfor slet ikke står på noget.

Hvad føler du?

Hvad jeg føler? Nærmest som Ginnungagab før Ymer stoppe-
de det golde tomrum.

Et stort hul mellem flammer og is – fyldt med udefinerbar
substans

Man kunne stoppe hullet med rejsens kick

Jordklodens nirvana med oplevelser, der masserer sindet

Jeg ser mig selv i 3. person, svævende på jordomrejse

At rejse ud ad – i stedet for at rejse indad

Hvad er nemmest når alt kommer til alt

Man kunne stoppe hullet med hjernens begær efter viden

Jeg hælder en masse bøger i det sorte ingenting
Men er det virkelig virkelig, at forelske sig i litterær sniksnak
Måske en udsættelse
En stækket frist
Som at bygge et hus på svindene permafrost
Du får gyngende grund før eller siden

Man kunne stoppe hullet ad den korrekte vej
Låne sin elskers hjerte på ubestemt tid
Som et slags fundament i den flækkede klippe
Uden tvivl en sød løsning
Som giver mig vample aner
Og hjertet – hvad nu hvis det slår revner
Skal man bygge i min fæstning, skal fundamentet være perfekt
ellers er jeg bare mig selv - nok

Jeg kunne også bare skovle alt mit lort og perfide engangs-
knald i en stor bunke
Hvis man jævnlige fylder nyt på
Holder det måske min tid ud.
Jeg sprænges

Greven af Monte Cristo

Det svage køn

Sårbar

Måske

Fordi jeg har følelser
I en verden af angst

Men svag fordi jeg er kvinde
- Aldrig i livet -

Det er jo netop
Mit fundament
Og min styrke

Så gad vidst hvem det er
De prøver at overbevise
Så ihærdigt
De unge herrer
Der gentager og gentager
I en uendelighed
Og i en sand regnbue af variati-
oner
At de ikke vil bindes
Og ikke vil giftes

Jeg behøver ikke deres forkla-
ringer
Jeg ved hvordan det føles

Så hvem er det egentlig
De prøver at overbevise?

ANONYM

Cecilie Heby Jønsson

Udstillingsvindue

To spinkle skarpe sprækker af lys gennemborer brutalt drømmene, mine øjenlåg sitrer som efterskælv i nogle få sekunder, for så at lukkes igen. En dyb indånding fuld af opgivelse passerer de tørre læber, idet at dagens første mekaniske, motoriske bevægelse bliver ført ud i livet. En fjern hånd fjerner instinktivt pandehåret væk fra øjnene, en hånd der i døsigheden ikke helt er en del af mig selv. Minderne fra aftenen før vender tilbage i glimt af lys og larm, ømheden i kroppen bekræftede minderne, og flere suk ledsager armenes langsomme skrøbelige bevægelser, armen der løfter min krop op som et såret dyr halvdødt af tørst på savannen. Pludselig svimmelhed tvinger mit hoved tilbage til puden.

Tidspunktet er ikke det bedste til at få bekræftet min påtrængende mistanke; jeg er ikke alene i sengen, men kroppens kamp for blot at trække vejret smertefrit optager alt plads i min omtågede bevidsthed og tilsidesætter mine spekulationer. At dreje mit hoved ville kræve for meget, at dreje hele kroppe og vende mig om; udelukket. Udmattet giver min krop efter for søvnen.

Cecilie Heby Jønsson

Jeg distancerer min krop fra hans ved at fjerne dynen, skubbe den bag ryggen, luften er kølig mod min hud, rensende. Det føles bedre, den fysiske mur af dun mellem os gør det nemmere, styrken vokser i mig. Jeg vender mig stille og forsigtigt, betragter hans ansigt med væmmelse over minderne der igen trænger sig på.

Søvnen nægter at indfinde sig og jeg opgiver tanken om hvile, lader hånden falde ud over sengens kant, griber med forkrøblede fingre efter den genkendelige følelse af glat stof.

Skjortens kølige stof føles neutralt og trygt mod mine skuldre. I mine hænder krammer jeg kaffekoppen, mens en tændt cigaret ryger mellem to af fingrene. En mørk refleksion i koppens dyb kigger i et sekund tilbage, forsøger at fortære væsken. Mine fødder hviler på altanens metalgelænder der er blevet varmet op af morgensolen de sidste par timer. Under mine tæer kan jeg mærke den skallede maling, et resultat af årtiernes hærgende slidtage. Cafestolen, jeg købte i sidste uge, matcher potteplanterne, den fuldender billedet udadtil.

Cigaretten er røget ned til filteret og koppen er næsten tom, da han står op. Frisk og udhvilet skænker han sig selv en kop kaffe, mens han stadig nøgen og med kanden i hånden, går over mod mig. Det sårede dyr har gemt sig, men efterladt en falsk tomhed. Noget ukendt mekanisk i mig manipulerer et smil frem på mine læber, idet han bøjer sig ned for at kysse min pande. Grådigt og sulten sluger jeg kysset, men kaster det og resten af natten op efter han er gået.

Hilde Kakao

Du Og Jeg

*Dit liv er lyst
Mit liv er mørkt*

*Du lever i sus og dus
Mens jeg lever i sult og frygt*

*Du lever i en verden
Der er en drømmeverden for mig*

*Du lever i et samfund
Som er skam hos mig*

*Du er fri
Mens jeg er undertrykt*

*Du synger
Jeg græder*

*Du lever
Jeg dør*

Ida Thorhauge

Barikan

Forfulgt

Løb!

Jeg løber, men kan ikke bevæge mig frit.
De røde øjne følger mig
Hele tiden; altid!
Hvorfor!?
Ved enhver lygtepæl;
Ved enhver bygning;
Ved ethvert lyskryds, jagter den røde prik mig
Prikken fra det satans ...

Infrarød, trådløst, vejsikkert:
Iagttagende og observerende.

De sidder deroppe, derhenne, derovre.
De er alle veje!
Som en evigt vågen og kontrollerende instans
Kaster deres afhængige skygger i forlængelse med lygtepælene;
Skygger, der i aflangt format minder om en robotlignende klo.
Men kun nu - i mørket - er skyggerne aflange.
Om få timer vil lyset komme til
undsætning og jage dem bort.
For en stund.

Flygt!

Hvem er nu det?!
Jeg har da set ham før!
Øjnene følger mig ud og ind af bygninger,
På gader og stræder;
På ethvert gadehjørne våger de.
Kasket, solbriller, lang frakke, sorte sko:
Iagttagende og observerende.

Det er ham!
Manden, der fremkalder dagens deja-vu.
Jeg øger tempoet.
Skridtene bliver længere.
Flere i minuttet og længere endnu.
Men han følger med
Over det hele:
Gemt i den røde Ford eller bag dagens avis.
Jeg må væk!
Jeg er en fange i et åbent fængsel
Jeg kan flytte mig, men aldrig føle mig fri.
Jeg bliver iagttaget og observeret.
Øjnene!
De er overalt.
Jeg må flygte,
Men hvorhen?

Nikolaj Gregers Nielsen

Ida Thorhauge

My Scariest Moment

I remember. I remember my scariest moment. When I was a kid, I was lying in the grass and a spider crawled in my ear. And then... it crawled out again. Nobody home. That's not true. That wasn't my scariest moment. I just think it's a funny story to tell.

You probably won't believe it, but the following is my scariest moment – it's true! Really!

It happened on the day I married my girlfriend. It was a hot summer day. We got married at the city hall, and it was pretty weird. I had no idea that it was possible to get married when you're only 15 years old. And the priest looked an awful lot like the woman who works at the library. I wondered if she'd gotten herself a new job. I never liked her. She always has this angry look on her face. But it didn't matter, because I was getting married. And my girl-friend – soon to be wife – Janeane, was in a beautiful set of clothes. Blue jeans and a thin, slack black shirt. It may sound pretty plain and boring, but she was absolutely stunning in that outfit. I'd bought a cheap fake ring, but she loved it. After the ceremony, we went home. And later that that day I had to go to a farm outside the city. I don't remember why, but really – it's not important. The important thing is what happened at this farm.

And for some reason, Janeane didn't go with me. She said she had a lot of homework, and I don't care if she was telling the

truth. Because I'm grateful that she didn't go. She waved goodbye to me as I rode out of the driveway on my motorbike (I actually did have a motor-bike, despite my age). I remember the cool breeze wiping my face clean as I drove down the highway. I usually drive really neat, but this time I was driving really fast, changing lanes all the time. Circling in and out of cars, busses and trucks. I wonder why I did that. I kept seeing this picture of Janeane waving at me in my head. It was distracting, but luckily I didn't hit any vehicles. And I would soon be at my destination...

The road leading to the farm was about one mile long, deep inside the forest. Which means, that no one would be able to hear you scream. As I approached, I learnt that the farm was completely abandoned. Or rather, it looked abandoned. But I walked right in, like I'd done a hundred times before. And that's when it all started. As I opened the door and stood in the doorway, two goons came toward me, attacking me with chainsaws. I started running, as if in a dream. The goons kept coming closer, even though I ran as fast as I could. I thought I was going to die, but then they came – Bruce Willis and his friends from the Die Hard cast (Reginald Johnson, Alan Rickman, etc.) suddenly showed up and started mouthing off. However, one of the goons nearly cut Bruce's arm off. This triggered Reginald and Alan. They went completely nuts on the goons. I don't want to describe it; it's simply way too disgusting. Let's just say, if these two goons even survived, they would be spending the rest of their lives in wheelchairs. But I couldn't handle seeing that lot of

blood, so I passed out right there on the lawn outside the farm. And as I was lying in the grass, while Bruce and the guys were taking care of the goons, a spider crawled in my ear. But it crawled out again.

Nobody home.

When I came to my senses again, I was lying on my living room couch. Janeane was sitting in a chair opposite the couch. As I sat up, she said to me:

”Hey, Tom, there’s a spider in your ear.”

I wonder why she said that.

Thomas Bow

Ida Thorhauge

Forskellighed

Global opvarmning er et menneskeskabt fænomen
Det er umuligt at leve uden computer, TV og mobiltelefon i dagens
Danmark

Jul forbindes med utroskab og intriger
Kernerne gør vandmelon til en ufordragelig spise
Insekter er nyttesløse skadedyr
Irakkriegen handler om penge og magt
Fogh hader offentlige ansatte
Bøger er tidsspilde
Mennesker er forskellige

Drivhuseffekten har altid været der
Materielle ting betyder intet
Julen er hjerternes fest
Den bedste frugt er en stor, saftig vandmelon
Der er ikke noget så spændende som et naturprogram om edderkopper
Kriegen i Irak er endnu ikke tabt,
Og det er da positivt
Statsministeren er den bedste leder for Danmark
En god bog er altid interessant
Mennesker er forskellige,
Og meningerne er fortsat mange

Anonym

Født med FC i mit hjerte,
gennem lykke gennem smerte
succes er midlertidig,
loyalitet er altid

Dem vi hader er gule og blå
det er dem alle kan slå
25 udekampe med nederlag
krisen kradser i flere lag

Men én ting har vi til fælles:
vores loyalitet kan aldrig sælges
mod Nord dette kan lade sig gøre
hvorfor mon kan man spørge

Aalborg BK hedder klubben
hvor fansene kommer og går
den ringeste mentalitet i suppen*
der er set i op til flere år

Vi er FCK
vi er landets stolthed
klædt i hvid og blå
succes kommer i andet led

Østergaard hedder formanden i
FCK
og når snakken går på økonomi
er der ingen der ham kan slå

I AaB har de Lyng Jakobsen
han er hurtigere end hvepsen
når handlen kan gøres transferfri
slår han straks til heri

Danmark hedder landet
og det land skal nok bestå
følelserne er blandet
så længe der er et hold som FCK

*betyder her Sas-ligaen

Tore Dahl Iversen

Letvægter

Står med paraderne nede
bare et kort sekund
Smerten fra hvert slag gennemborer.
min gennemsyrede krop,
min stolthed og jeg
falder til jorden med ét.
De tæller sekunder
jeg tæller timer
dage
I evigheder famler jeg rundt efter noget at holde fast i
Støtte
men finder alt
alt for fjernt
Lyset blænder
jeg bøjer mit hoved mod et vådt gulv
Jeg har tabt.

- vejet for let

Anonym

INGEN FORNÆRMER KAGEN!

KARL SMART

Cecilie "Evil Boss" Heby Jønsson, 2.B
Chefredaktør
"I want to see you suffer"

Mette Klitgaard Jensen, 1.Y
Digte
"Slave med manglende arbejdsmoral"

Thomas Bow, 1.A
Noveller
"Essensen af intelligens"

Emilie Stender Vardinghus, 1.F
Digte
"Onde stedmor"

Jane Aunsbjerg Villadsen, 3.B
Billeder
"You think you know me, but you don't"

